

[Bernhard Baunsgaard]

re med ordene: kulturen, det billige skidt. Jeg skal her trække nogle eksempler frem, hvor jeg mener at man virkelig har den indstilling, at kultur kan fås til udsalgspris.

Hr. Lasse Budtz har jo selv nævnt eksempler på, at den socialdemokratiske regering planlagde, at man på dette område skulle skære ned. Jeg har nævnt, at i de sidste 10 år er det lykkedes socialdemokratiet at få nedskåret kulturbevillingerne fra 1¼ pct. til 0,8 pct. i den sidste socialdemokratiske finanslov, den, der var gældende i 1982.

Skal jeg anføre et eksempel fra de kommunale råd, kunne det igen være rimeligt at tage noget meget aktuelt. Jeg kan pege på de besparelser, som den socialdemokratiske leder af landets største og rigeste amt har indledt. Det er borgmester Per Kaalund i Københavns amt, der har meddelt, at Københavns amt vil spare på teaterområdet, sætte sine bevillinger til Det rejsende Teater ned. Vi ser, at dette ønske om at skære ned på teaterområdet breder sig som en steppebrand, hvad der vel ikke er noget at sige til, når landets rigeste amt angiver, hvad det er, man ønsker der skal ske.

Nu har jeg taget 2 socialdemokratiske eksempler. Lad mig for ikke at blive misforstået understrege, at socialdemokratiet bestemt ikke er det værste. Socialdemokratiets ordfører har selv peget på, at der kan hentes adskillige eksempler frem fra de nuværende regeringspartier, og der er vist også grund til at understrege, at fremskridtspartiet på dette område står helt suverænt, både når det gælder angreb på kulturen, og når det gælder økonomien og på anden vis. Det er en klar lederposition, fremskridtspartiet har her.

Jeg vil gerne gå videre og sige noget om dette med at stille økonomi og kultur sammen, som det jo er gjort her i debatten om forespørgslen. Når der er spurgt, hvad ministeren agter at gøre under de bebudede nedskæringer, så havde det egentlig været nemt for ministeren at svare: jeg kan ikke finde flertal for de besparelser, jeg gerne ville gennemføre på regeringens vegne. Det havde jo været det korrekte.

Jeg nævnte før, at den sidste socialdemokratiske finanslov, den for 1982, var endt med at have kulturudgifter, der svarede til 0,8 pct. Skal man være meget korrekt, må man sige, at de udgjorde 0,81 pct. af statens udgifter. Det drejede sig om 1.360 mill. kr.

Hvad er der sket under de voldsomme nedskæringer under denne regering? Jeg understreger igen, at det ikke er med regeringens gode vilje, det er et flertal, et pres, som måtte køres igennem uden støtte fra socialdemokratiet, men det lykkedes. Ja, på den første finanslov i den sidste halve snes år, hvor der ikke står en socialdemokratisk regering bag, er udgifterne steget til 1.610 mill. kr. Andelen af statens udgifter er ikke som i 1982 0,81 pct., men 0,87 pct. Det synes jeg også er nødvendigt at trække frem her, når man vil fremhæve de enorme besparelser og de ødelæggelser, der er sket.

Jeg vil gerne igen understrege de oplysninger, der er kommet frem, nemlig at det, der er sket på biblioteksområdet, er mere, end vi ønskede fra radikal side der skulle være sket. Den megen tale om, at der skulle være sparet 65 mill. kr. af 1,8 mia kr., hører ingen steder hjemme, for det væsentligste, ca. ⅔, er sparede udgifter, fordi man har nedsat stignings-takten for lønningerne.

Når jeg har sagt dette, kunne jeg også godt lide at spørge endnu en gang: er der nogen særlig mening i at drøfte kultur og økonomi? Har de egentlig noget med hinanden at gøre? Ja, de har noget med hinanden at gøre. Kulturen kan, sagde jeg før, ikke fås til udsalgspris. Kultur er ikke noget billigt skidt. Kultur af kvalitet fås kun, når man er parat til at ofre penge på det.

Så kunne man naturligvis stille sig det spørgsmål: er det det rigtige sted at bruge penge i en økonomisk svær tid? Fru Marianne Bentsen-Pedersen, der talte for SF, sagde, at man ikke skulle stille spørgsmålet, om man får nytte af sine penge. Jeg synes, der er god grund til at stille det spørgsmål: får vi nytte af vore penge på kulturområdet? Jeg synes, man skal gøre sig dette klart. Mit svar er ja. Jeg tror ikke, at penge kan anvendes på en bedre måde end netop på kultur. De kan ikke anvendes på en bedre måde netop i en økonomisk svær tid. Der er vel ingen i denne sal eller udenfor, der for alvor vil hævde, at vi ikke trænger til at tænke nyt, at den væsentligste grund til, at vi skal finde os i, at der er 300.000 arbejdsløse, er, at vore holdninger til dette spørgsmål ikke har været i orden.

Hvad er vores chance for at komme ud af de forkerte holdninger, vi har, de forkerte prioriteringer, vi har i samfundslivet, hvor vi